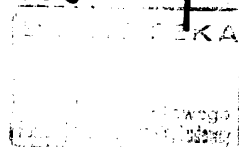

URZĄD PATENTOWY

A 41d 25/08

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 26690.

Kl. ~~35, 27.~~

310, 25/08

Jules Ferdinand Ramas
(Chatou, Francja).

Przyrząd do ręcznego wiązania krawatów.

Zgłoszono 8 września 1936 r.

Udzielono 24 maja 1938 r.

Pierwszeństwo: 12 września 1935 r. (Francja).

Stwierdzono, iż w przypadku używania kołnierzyków wykładanych, a zwłaszcza sztywnych, trudno jest dobrze zawiązać krawat czy to sposobem wiązania podłużnie, czy też kokardowym. W związku z tym proponowano już liczne przyrządy z zawiązanym na nich krawatem lub urządzeniami za pomocą których można samemu zawiązywać krawat. Jednak znane te przyrządy posiadają między innymi i tę wadę, że wskazują na swą obecność czy to wskutek jednostajnej sztywności nadawanej krawатовi, czy też wskutek częściowej swej widoczności.

W razie użycia zwykłego krawata, przy starannym nawet zawiązaniu węzła w

miejsku, w którym brzegi kołnierzyka zachodzą jeden na drugi, węzeł wypada często nie na właściwym miejscu, lecz z boku, wskutek czego w celu właściwego zawiązania konieczne jest pociąganie krawata za jego końce; krawat jednak, zwłaszcza w przypadku używania wykładanego kołnierzyka sztywnego, przesuwają się z trudnością i skoro tylko węzeł jest już mocno zaciągnięty niemożliwe jest poprawienie jego kształtu i odpowiednie przesunięcie go. Poza tym węzeł rozluźnia się i trzeba często poprawiać go. Wszystkie te czynności psują wskutek natężeń tkaninę, z której wykonany jest krawat, zniekształcając go i doprowadzając do szybkiego zniszczenia;

podczas zawiązywania można łatwo zabrudzić i zgnieść kołnierzyk. Poza tym w przypadku używania kołnierzyka miękkiego lub sztywnego nie jest rzeczą obojętną zakładanie dookoła szyi, zwłaszcza latem, jeszcze jednej warstwy tkaniny poza istniejącymi już dwiema lub trzema warstwami, w zależności od tego, czy koszula jest zaopatrzona w kołnierzyk przyszyty do niej lub odejmowalny.

Wynalazek niniejszy ma na celu zapobieganie w przypadku używania kołnierzyka miękkiego lub sztywnego niedogodnościom, które wywołują przyrządy z zawiązanym na nich krawatem, jak również urządzenia do zawiązywania samemu na nich krawata, oraz niedogodnościom, które wywołują zwykłe krawaty do wiązania ręcznego. Wynalazek ten umożliwia zawiązywanie samemu krawata zarówno wiązane podłużnie, jak kokardowego, całkowicie niezależnie od rodzaju kołnierzyka i bez najmniejszej trudności, oraz umożliwia przesuwanie krawata następnie z łatwością na właściwe jego miejsce ostateczne. Po takim zawiązaniu krawat nie może się ani trochę, ani zupełnie rozwiązać. Poza tym krawat wygląda zupełnie jak krawat dobrze zawiązany, w sposób zwykły, co stanowi zasadniczą zaletę przyrządu według wynalazku.

Wynalazek niniejszy polega zasadniczo na zawiązywaniu krawata za pomocą bardzo prostego urządzenia pomocniczego, składającego się z dwóch kółek połączonych ze sobą elastycznym wiązadłem, np. sznurkiem lub taśmą z gumy, zakładanego dookoła szyi pomiędzy dwiema warstwami kołnierzyka; krawat zawiązuje się między dwoma kółkami, a elastyczne wiązadło przytrzymuje krawat na miejscu.

Na rysunku uwidoczniłoby tytułem przykładu kilka odmian wykonania wynalazku.

Fig. 1 przedstawia widok z góry przyrządu według wynalazku, fig. 2 — 5 — kilka odmian kółek przyrządu, fig. 6 i 7 —

odmiany przyrządu według wynalazku, fig. 8, 9 i 10 wyjaśniają sposób zawiązywania krawata podłużnego za pomocą przyrządu według wynalazku.

Jak widać z rysunku przyrząd według wynalazku składa się zasadniczo z dwóch kółek *a* połączonych ze sobą elastycznym wiązadłem *b*. Kółka dowolnego kształtu mogą być zamknięte lub przecięte, a mianowicie mogą być okrągłe (fig. 2), owalne (fig. 3), kształtu gruszki (fig. 4) lub strzemienia (fig. 5). We wszystkich tych przypadkach kółka mogą być zaopatrzone w oczko *c*, w które zachodzi wiązadło *b*, np. sznurek, łączące kółka.

Kółka mogą być wykonane bądź z metalu, bądź z materiału naturalnego, jak np. z rogu, ości, kości, lub z lanego sztucznego materiału plastycznego w rodzaju bakelitu, posiadającego mały współczynnik tarcia, pozwalający na łatwe przeslizgiwanie się krawata w kółkach.

Jako wiązadło *b* może być zastosowany sznurek wykonany z dowolnego materiału elastycznego, z nagumowanej tkaniny, z gumy pokrytej tkaniną lub z gumy przeplatanej tkaniną, ze sprężynki metalowej i t. d.

Kółka zachodzą w oczka *d* elastycznego wiązadła *b* (fig. 1) albo też są nawlezione na wiązadło stanowiącym nieprzerwaną obręcz (fig. 6).

W tym przypadku przed stosowaniem przyrządu zakłada się wiązadło jak to przedstawiono na fig. 7. Przyrząd według fig. 6 i 7 posiada tę zaletę, że wiązadło nie przeciera się w jednym stale tym samym miejscu, gdyż skutek przesuwu kółek miejsce tarcia się kółek o wiązadło kolejno zmienia się na całej długości wiązadła.

Krawat stosowany do tego przyrządu jest krawatem zwykłym z tą jednak różnicą, że część obejmująca szyję jest krótsza niż w zwykłym krawacie o 10 do 20 centymetrów dzięki temu, że część obejmująca

szyję na dłuższej przestrzeni jest zastąpiona wiązadłem elastycznym *b*.

W celu zawiązania węzła krawata należy przede wszystkim przewlec krawat przez kółka *a* (fig. 8) w taki sposób, aby krótszy koniec krawata *e* zwisał z jednego kółka, a dłuższy koniec *f* — z drugiego kółka. Następnie przyrząd z przewleczonym krawatem zakłada się na kołnierzyk. Węzeł krawata podłużnie wiązanego zawiązuje się jak zwykle, z tą jednak różnicą, że dłuższy jego koniec po zawiązaniu węzła *g* (fig. 9) zachodzi za część *h*, znajdującą się między dwoma kółkami, w taki sposób, aby część *h* krawata została objęta węzłem.

Na fig. 9 uwidoczniono część *i* dłuższego końca krawata zakrywającą część *h* i zachodzącą w węzeł *g* krawata. Dzięki takiemu zawiązywaniu krawata sposobem według wynalazku ma się wrażenie zwykłego krawata, co stanowi jedną z głównych cech niniejszego wynalazku. Po zawiązaniu węzła na kołnierzyku można w razie potrzeby wyregulować naprężenie części obejmującej szyję naciągając krótki koniec *e* krawata; wtedy przyrząd wraz z krawatem przyjmuje położenie według fig. 9, po czym wprowadza się przyrząd pod kołnierzyk posługując się jednocześnie kciukiem i palcem wskazującym obu rąk oraz pociągając lekko za kółka w celu wprowadzenia ich pod kołnierzyk, co osiąga się bardzo łatwo dzięki elastyczności przyrządu. Następnie zaczynając od każdego z kółek w stronę ku tyłowi, popycha się kciukiem sznurek łączący kółka, dzięki czemu sznurek zachodzi łatwo pod kołnierzyk. Wreszcie poprawia się ostatecznie krawat tak, jak w przypadku wiązania zwykłego krawata, jednak daleko łatwiej, gdyż krawat poddaje się przy najmniejszym pociągnięciu. Pociągając za krótki koniec *e* reguluje się naprężenie sznurka elastycznego, a przez pociągnięcie końca *b* nadaje się węzłowi krawata pożądaną kształt.

Zawiązany krawat przedstawia fig. 10.

W celu zdejmowania krawata można rozwiązywać go tak, jak zwykły krawat zawiązując go następnie na nowo za każdym razem. Jednak daleko wygodniej jest zdejmować krawat z kołnierzyka pociągając jednocześnie oburącz za kółka posługując się kciukiem i palcem wskazującym lub, jeszcze prościej, pociągając lekko obydwie końce *e* i *f* krawata, następnie zaś dzięki elastyczności sznurka można zdjąć krawat poprzez głowę. W celu założenia krawata postępuje się odwrotnie, tak jak by się miało do czynienia z zawiązanym krawatem z tą jednak różnicą, że węzeł jest zawiązywany ręcznie przez samego siebie oraz może być łatwo poprawiany i elegancko zawiązywany według życzenia indywidualnego.

Zawiązując krawat każdorazowo lub zostawiając go zawiązanym raz na zawsze przy zastosowaniu przyrządu według wynalazku łatwo można zauważyć, że czas potrzebny na założenie krawata jest w każdym razie krótszy niż przy stosowaniu innego, już znanego przyrządu, co daje wielką oszczędność czasu.

Przyrząd według wynalazku jest zwłaszcza korzystny w razie zastosowania go do sztywnych kołnierzyków wykładanych, ze względu, jak już wspomniano, na trudności przesuwania krawata przez sztywny kołnierzyk podwójny; przyrząd według wynalazku jednak nadaje się również dobrze do miękkich kołnierzyków.

Wynalazek niniejszy może być zastosowany nie tylko do krawatów podłużnie wiązanych, lecz również dobrze do wszelkiego rodzaju innych krawatów wiązanych ręcznie. W ostateczności można byłoby nawet stosować krawaty o normalnej długości, skracając je przez kilkakrotne przewlekanie przez kółka części obejmującej szyję.

Odmiany wyżej opisanego przyrządu podane są tytułem przykładów wykonania, przy czym kształt, materiał i rozmieszcze-

nie części, jak również szczegóły wykonania mogą być dowolne w celu ewentualnego przystosowywania ich do krawatów takich, jakie mogą się ukazać odpowiednio do nowej przyszłej mody, nie wychodząc przy tym poza zakres wynalazku niniejszego.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Przyrząd do ręcznego wiązania krawatów, znamieny tym, że składa się z dwóch kółek (*a*) lub podobnych narządów oraz wiązadła elastycznego (*b*) łączącego kółka, przy czym krawat przewleka się łatwo przez kółka w celu zawiązania węzła, a wiązadło elastyczne, założone pod kół-

nierzykiem, przytrzymuje na miejscu krawat zawiązany.

2. Odmiana przyrządu według zastrz. 1, znamienna tym, że kółka (*a*) lub podobne narządy są przymocowane do dwóch końców elastycznego wiązadła, np. sznurka.

3. Odmiana przyrządu według zastrz. 1, znamienna tym, że kółka (*a*) lub podobne narządy są luźno nawleczone na obręcz elastyczną.

Jules Ferdinand Ramas.

Zastępca: Inż. J. Wyganowski,

rzecznik patentowy.

Fig. 1.

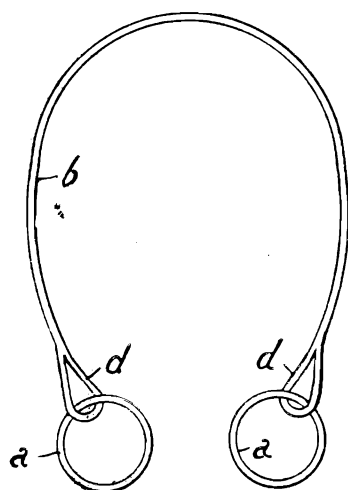

Fig. 2.

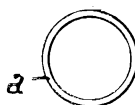

Fig. 3.

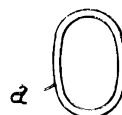

Fig. 4.

Fig. 5.

Fig. 6.

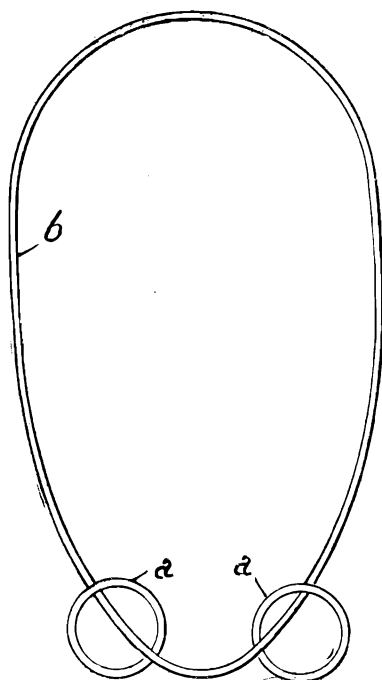

Fig. 7.

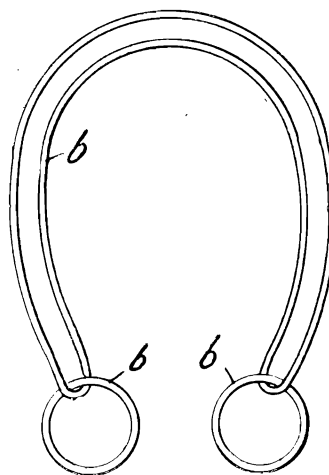

Fig. 8.

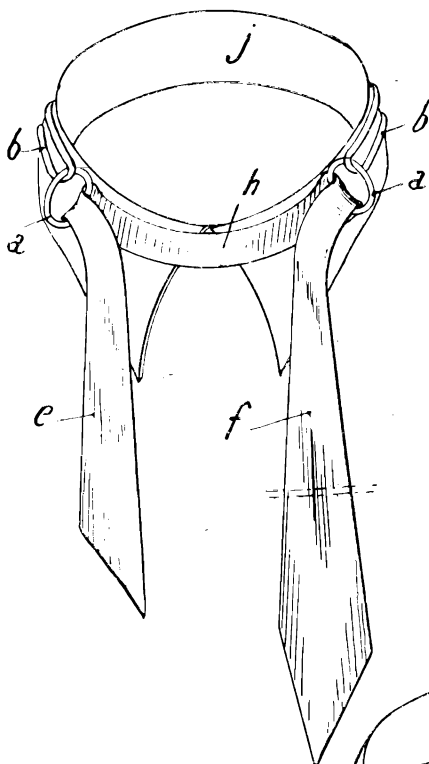

Fig. 9.

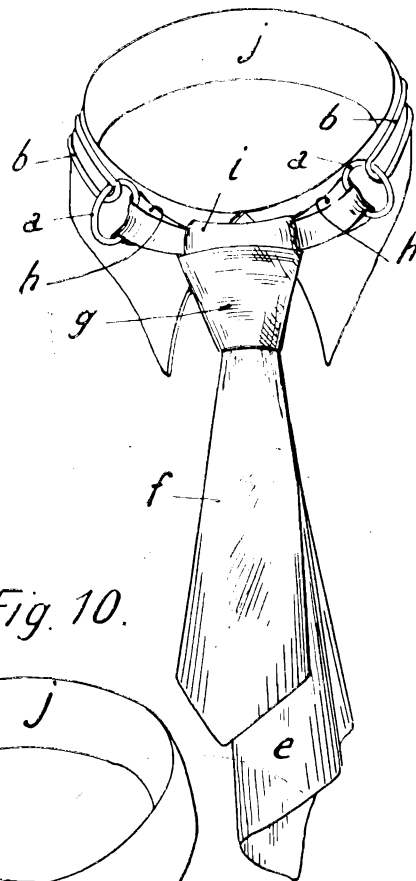

Fig. 10.

